

grooten en dit tot openbaar park bestemmen met terrein voor villabouw, als waardige afsluiting naar het zuiden voor het mooie stuk natuur dat Rotterdam nog bezat in zijn Kralingsche Plas.

Daarmede was de beslissende stap gezet voor het karakter der verdere uitbreiding in het oosten, die nu nagenoeg geheel zou gaan in de richting van het woonhuis voor den maatschappelijk beter gesitueerde. Overigens was daar in 1911 nog tot stand gebracht een heel typische reguleering van een buitengewoon rommelige bebouwing langs een van de oorspronkelijke lanen in den Kralingsche Voorpolder, de Adamshoflaan aan den Oostzeedijk. Deze was niet veel meer dan een voetpad, waarop een aantal hofjes uitkwam. De Gemeente nu werkte mede met de eigenaars om in plaats daarvan een straat te verkrijgen van weliswaar slechts 10 meter breedte en met bouwterreinen van slechts 14 meter diepte, maar zij bedong dat de bebouwing niet hoger mocht gaan dan beganegrond met een verdieping.

De politiek van geven en nemen, waarmede toch nog wel eens iets bereikt werd!

Verder valt er in het tijdvak tot 1913 niet veel omtrent de uitbreiding op den Rechteroever te constateeren. Volledigheidshalve wil ik nog noemen twee kleine stratenplannen die opengebleven vakjes vulden: in 1911 dat tusschen de Blommerdijkschelaan en de terreinen van de Maatschappij Bergweg in het noorden, in 1912 dat op de voormalige buitenplaats van de familie Van der Willigen aan de Schiekade oostzijde, waarbij het voornamelijk ging om de gewenschte uitbreiding van het aangrenzende St. Franciscus Gasthuis.

III. GEDEELTELIJKE UITBREIDINGSPLANNEN AAN DEN RECHTEROEVER ¹⁾

Het uitbreidingsplan dat eindelijk onder leiding van De Jongh's opvolger Burgdorffer tot stand kwam en dat stuks-gewijs gepubliceerd werd, was in den grond der zaak een verzameling, naar veranderde omstandigheden en vooral

¹⁾ Vergelijk Ir. Van Dijk, Beknopt overzicht in Rotterdamsch Jaarb. 1914 e.v.